

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.238 van 25 april 1996
in de zaak A. 66.005/VII-13.493.**

In zake : Albert VANDENEYNDE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN,
A. VAN der GRAESEN, C. COOMANS, M. BOES en
W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN DIEVOET,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koningsstraat 15.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat
Albert VANDENEYNDE op 19 oktober 1995 heeft ingediend om
de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van
het besluit van 28 juli 1995 van de Vlaamse minister van
Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening houden-
de verwerping van het beroep dat hij heeft ingesteld
tegen de beslissing van 18 januari 1995 van de besten-
dige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij
hem de bouwvergunning was geweigerd voor het regularise-
ren van een stacaravan, boogloods en garage, gelegen aan
de Diestersesteenweg te Beringen, kadastraal bekend
Sectie C, nr. 238a;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. DRIJKONINGEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 27 december 1995
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
1 februari 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad
M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
W. MERTENS, die verschijnt voor verzoeker, en van
Advocaat J.M. FOBE die, loco Advocaat M. van DIEVOET
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en
dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig
nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde
betreft, dat verzoeker in een enig middel betoogt :

"Verzoekende partij vordert de schorsing van het bestreden besluit op grond van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, het motiveringsbeginsel, artikel 13 van het decreet betreffende de openbaarheid van bestuurs-documenten in diensten en instellingen van de Vlaamse Executieve d.d. 23 oktober 1991 en artikel 55, § 3, van de wet van 29 maart 1962 inzake Ruimtelijke Ordening en Stedebouw, en het redelijkheidsbeginsel";

dat hij doet gelden :

"In het bestreden besluit wordt in feite enkel gesteld dat het geheel van de huidige bouwtoestand aan vergunning onderworpen is en dat de constructies, door hun materiaalgebruik, geen blijvend verzorgend aspect vertonen en door de ongeordende plaatsing op het terrein niet tegemoet komen aan de algemeen aanvaarde eisen van esthetisch verantwoorde en evenwichtige stedebouwkundige uitbouw op dat terrein.

Het is de enige reden waarom de vergunning niet kan vergund worden, althans diegene die blijkt uit het alhier bestreden besluit.

In het bestreden besluit is echter niet uitgelegd waarom de betreffende constructies onesthetisch zouden zijn. Er is een gebrek aan specificering.

Welke materialen zijn onesthetisch? Welke veranderingswerken werden uitgevoerd na 1961? Wat is niet aanvaardbaar voor de esthetisch verantwoorde en evenwichtige stedebouwkundige uitbouw op dat terrein? Waarom niet?

Welke zijn de algemeen aanvaarde eisen van een esthetisch verantwoord en evenwichtige stedebouwkundige uitbouw op dat terrein?

Dit zijn allemaal vragen die in generlei opzicht worden beantwoord in het bestreden besluit, wat erop wijst dat het onvoldoende gemotiveerd is.

Immers is de toestand ter plaatse dusdanig dat men vanop de Diestersesteenweg de constructies niet ziet omdat ze gelegen zijn achter 'een groene muur' van bomen en struiken. Langs de andere kanten kan men de constructies om dezelfde redenen niet zien.

Hiermee wordt in het bestreden besluit blijkbaar geen enkele rekening gehouden, zodat de motivering in feite onjuist is.

Het bestreden besluit stelt bovendien terecht dat door de bekomen milieuvergunning blijkbaar de activiteit verenigbaar is met de omgeving.

Het is zo dat bij het toekennen van de milieuvergunning toch ook wordt gezien of - vanuit het aspect Ruimtelijke Ordening - de betreffende constructies waarin de activiteiten worden uitgevoerd, verenigbaar zijn met de betreffende omgeving.

In het bestreden besluit toont de Minister echter niet aan waarin het verschil nu gelegen is in vergelijking met de toekenning van de milieuvergunning, waarbij rekening ook werd gehouden met het aspect Ruimtelijke Ordening en het niet toekennen van de bouwvergunning, waarbij er enkel wordt gezegd dat de constructies onesthetisch zijn.

De bestemming blijkt dus voor de Minister geen enkel probleem te zijn.

Ook zijn er langs de Diestersesteenweg andere bedrijven gelegen die ook ambachtelijke en commerciële aspecten in zich hebben.

In die omstandigheden moest dan ook de Minister redelijkerwijze aan verzoeker de bouwvergunning kunnen toegestaan hebben, zeker gelet op het feit dat verzoeker al meer dan dertig jaar ter plaatse zijn activiteiten uitoefent in de constructies die voorwerp zijn van het bestreden besluit.

Het bestreden besluit is niet afdoende en niet pertinent gemotiveerd en onredelijk gelet op de feitelijke omstandigheden.

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Aangezien de verzoekende partij opwerpt dat in het bestreden besluit niet wordt uiteengezet waarom de betreffende constructies onesthetisch zouden zijn.

Dat de verzoekende partij hieruit afleidt dat het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd is.

Dat zulks geenszins het geval is.

Dat in het bestreden besluit duidelijk wordt gesteld dat de constructies door hun materiaalgebruik, dat geen blijvend verzorgd aspect vertoont, en door de ongeordende plaatsing op het terrein, niet tegemoetkomen aan de algemeen aanvaarde eisen van een esthetisch verantwoorde en evenwichtige stedenbouwkundige uitbouw op het terrein.

Dat uit foto's (zie stuk 3) blijkt dat de caravan, opgevat als permanente verblijfplaats, eigenlijk samengesteld is uit twee samengevoegde caravans met daarrond nog enkele uitbouwsels.

Dat de permanente plaatsing van een caravan in principe enkel kan aanvaard worden op daartoe bestemde campings- en woonwagenvelden.

Dat uit de foto's blijkt dat de inplanting van hogergenoemde constructies op het litigieuze perceel dermate verspreid is dat van enige 'ruimtelijke ordening' geen sprake kan zijn.

Dat verder nogmaals dient benadrukt te worden dat desbetreffend perceel overeenkomstig het gewestplan Hasselt-Genk gelegen is in woongebied met landelijk karakter.

Dat overeenkomstig artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewest-plannen en de gewestplannen zulk gebied bestemd is voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven.

Dat voor desbetreffend perceel geen bijzonder plan van aanleg of verkavelingsvergunning geldt zodat het de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid blijft te oordelen aan de hand van de algemeen geldende begrippen inzake een goede stedenbouwkundige aanleg van de plaats, dit met inachtnaam van de bovenvermelde planologische voorschriften.

Dat er bijgevolg geen sprake kan zijn van enige schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de verzoekende partij het bestreden besluit verkeerd interpreteert wanneer zij stelt dat in het bestreden besluit wordt gestipuleerd dat door de bekomen milieuvergunning haar activiteit blijkbaar verenigbaar is met de omgeving.

Dat in het bestreden besluit dienaangaande wordt gesteld dat binnen het woongebied ook handel en ambacht kan toegelaten worden voor zover deze vestigingen in overeenstemming blijven met de omgeving.

Dat het bestreden besluit stelt dat in casu het bestaan van genoemde milieuvergunning erop wijst dat de gevoerde activiteit inzake schaal en impact nog bestaanbaar is met de uitbouw van de plaats.

Dat evenwel, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, nergens gesteld wordt dat de gevoerde activiteit in overeenstemming is met de omgeving.

Dat verder dient benadrukt te worden dat een milieuvergunning niets te maken heeft met het verlenen van een bouwvergunning vermits elk van beide vergunningen onderhevig is aan eigen specifieke bepalingen en bijgevolg het toekennen van een milieuvergunning geenszins de impliciete erkenning inhoudt van een bouwvergunning.

Dat het middel bijgevolg niet ernstig is";

Overwegende dat artikel 55, § 3, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw bepaalt dat de beslissingen van de bestendige deputatie en van de Vlaamse regering met redenen zijn omkleed; dat de vergunningverlenende overheid, om te voldoen aan die motiveringsplicht in haar uitspraak duidelijk de met een goede plaatselijke aanleg of met een degelijke ruimte-

lijke ordening verband houdende redenen moet opgeven, waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de aanvrager mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen, en de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole zou kunnen uitoefenen, dat hij met andere woorden kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die, zowel in rechte als in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen;

Overwegende dat het bestreden besluit vooreerst verwijst naar de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, inzonderheid artikel 55, en naar de toepasselijke uitvoeringsbesluiten; dat het voorts vaststelt dat het beroep dat verzoeker heeft ingesteld tegen de beslissing van 18 januari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij de vergunning is geweigerd voor het regulariseren van een stacaravan, boogloods en garage aan de Diestersesteenweg te Beringen, kadastraal bekend Sectie C, nr. 238 a, ontvankelijk is; dat het voorts stelt dat op het perceel waarop de regularisatieaanvraag betrekking heeft, en dat begrepen is tussen de Diestersesteenweg en Mierheuvelstraat, een als permanente woning gebruikte stacaravan, boogloods en werkplaats staan, dat verzoeker op die plaats sinds 1961 gevestigd is en een werkplaats voor tweedehandsvoertuigen uitbaat, waarvoor hij een milieuvergunning derde klasse heeft verkregen, dat de grond volgens het gewestplan Hasselt-Genk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979, gelegen is in het woongebied met landelijk karakter, dat zulk gebied bestemd is voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven; dat het bestreden besluit vervolgens overweegt wat volgt :

"Overwegende dat binnen het woongebied ook handel en ambacht kan toegelaten worden voor zover deze vestigingen in overeenstemming met de omgeving blijven; dat in huidig geval het bestaan van genoemde milieuvergunning erop wijst dat de gevoerde activiteit inzake schaal en impact nog bestaanbaar is met de uitbouw van de plaats, die langs de voornoemde Diestersesteenweg een gemengd karakter vertoont met meerdere ambachtelijke en commerciële vestigingen;

Overwegende dat de aanvrager sinds 1961, dus van vóór het van kracht worden van de stedenbouwwet, op die plaats in een stacaravan woont; dat nochtans ook aan deze oorspronkelijke toestand verdere vergunningsplichtige veranderingswerken plaatsvonden en dat de werkplaats en boogloods van latere datum zijn; dat het geheel der huidige bouwtoestand dan ook aan vergunning onderworpen is; dat de constructies, door hun materiaalgebruik dat geen blijvend verzorgd aspect vertoont en door de ongeordende plaatsing op het terrein, niet tegemoetkomen aan de algemeen aanvaarde eisen van een esthetisch verantwoorde en evenwichtige stedenbouwkundige uitbouw op het terrein, dit rekening houdend met het omgevend landelijk woongebied;

Overwegende dat om die reden geen vergunning kan gegeven worden; dat het beroep dient verworpen";

Overwegende dat het advies van 30 juni 1994 van de gemachtigde ambtenaar over de regularisatieaanvraag die verzoeker bij het gemeentebestuur heeft ingediend, luidde als volgt :

"ONGUNSTIG, inplanting en architectuur brengen de goede ordening van de plaats in het gedrang.

De vormgeving (boogloods), de aard van de bebouwing (caravan) en de gemengde onverantwoorde materiaalkeuze kunnen hier geenszins aanvaard worden.

Tevens is de inplanting op het terrein dermate verspreid dat van ordening hier helemaal geen sprake is.

De vergunning dient dan ook geweigerd te worden";

dat de aangevraagde regularisatievergunning op die grond werd geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van de stad Beringen; dat de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg op haar beurt de vergunning heeft geweigerd, wijzend op de onesthetische bouwwijze en vorm en op de onaanvaardbare

materiaalkeuze; dat verzoeker zich bereid verklaarde aanpassings- en veranderingswerken uit te voeren;

Overwegende dat het bestreden besluit redenen vermeldt die de weigering van de vergunning kunnen verantwoorden; dat de omstandigheid dat de onverzorgde constructie en de ongeordende plaatsing niet zichtbaar zijn, de vergunningverlenende overheid niet ontslaat over een goede ruimtelijke ordening te waken; dat artikel 55 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw de minister niet verplicht "het verschil te maken" met de milieuvergunning; dat het bestreden besluit de bestaanbaarheid met het gebied niet in vraag stelt, zodat de argumenten van verzoeker in zoverre niet dienend zijn; dat het enige middel niet ernstig is; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig april 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.